

Τρία ποιήματα του Μεχμέτ Γιασίν

Το κοινό μας γνωρίστηκε κι' άλλοτε με την ποίηση του Μεχμέτ Γιασίν. Στο βιβλίο «Κάτω από τον ίδιο ουρανό», που εξέδωσε η ΕΔΟΝ με ποιήματα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων ποιητών για την κοινή πατρίδα, υπάρχουν σίχτοι του. Κατά καιρούς, επίσης (και όταν μπορέσουμε να υπερπηδήσουμε το φραγμό της γλώσσας, με κάποιο μεταφραστή που τυχαίνει να βρούμε), δημοσιεύουμε μεμονωμένα ποιήματα Τουρκοκυπρίων, που έρχονται σαν τρομαγμένα περιστέρια ως εμάς. Ετσι, σαν περιστέρι, που το 'στείλαν κάτι φίλοι από το εξωτερικό, ήρθε και μας βρήκε και το βιβλίο του Μεχμέτ Γιασίν «Αγαπημένε νεκρέ στρατιώτη».

Ένα βιβλίο - παραγωγός για τα δεινά της κοινής πατρίδας, αλλά και σάλπισμα για αγώνα, προς την κατεύθυνση του πλησιάζματος των δυο κοινοτήτων, της ειρηνικής λύσης. Το βιβλίο χαιρετίστηκε από την κριτική της Τουρκίας σαν μια δυνατή ποιητική φωνή, αλλά, ταυτόχρονα, κτυπήθηκε κιόλας από τον αντιδραστικό τουρκικό τύπο σαν «φιλοελληνικό». Τρία μικρά δείγματα απ' αυτό το βιβλίο σας παρουσιάζουμε σήμερα. Και θα θέλαμε να τονίσουμε για άλλη μια φορά πως η κυβέρνηση μας θα πρέπει ν' ανηκρύσει με «τρογγή» αυτές τις φωνές (που δεν είναι λίγες!), αν, πράγματι, θέλει να εφαρμόσει στην πράξη την πολιτική της «επιναπροσέγγισης». Ιδιαίτερα αυτές τις στιγμές τις τόσο δραματικά αποφασιστικές για το μέλλον της πατρίδας μας.

Ο Μεχμέτ Γιασίν γεννήθηκε το 1958, στη Λευκωσία. Είναι αδελφός της Νεσίε Γιασίν, που έγραψε το γνωστό σε όλους τετράστιχο «Η δική μου η πατρίδα», με την τόπο επιτυχημένη μελοποίηση του Μάριου Τόκα.

ΕΛΛΗ ΙΤΑΙΟΝΙΔΟΥ

Πάνω από τα συρματοπλέγματα

(ΣΤΟΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΟ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΗ)

Μια αγκαλιά λουλούδια σου προσφέρω,
εδώ, από τον βορρά, πάνω από τα
συρματοπλέγματα.

Ένα μπουκέτο μαργαρίτες
που φύτρωσαν σε μνήματα ανώνυμα.
Πίκρες πολλές γευτήκαμε.
Μέσα σ' αυτή την πόλη υπάρχει μια άλλη πόλη.
Κι ανάμεσα τους, τείχη, τείχη, τείχη.
Εσύ δεν με γνωρίζεις.
Ένα πατέρα είχα
και πέθανε στον πόλεμο.
Είχα ένα σπίτι
κάηκε στον πόλεμο.
Πήραν τ' αδελφία μου

δεν τα ξανάδα πια.
Ξέρω τον πόλεμο
και δεν τον θέλω.
Άκουσα τη φωνή σου. Ευχαριστώ.
Σαν τα λουλούδια που πράσινισαν
ας αντηχήσει κι' η φωνή μου.
Ανοιξη δροσερή ν' ανθίσει στην πατρίδα.
Μια αγκαλιά λουλούδια, ένα μπουκέτο μαργαρίτες.

Ο μύθος της δικής μας γάτας

Αναρωτιόμουν, μικρό παιδάκι, τότε,
αν ήταν Ελληνίδα η γάτα
του Έλληνα γειτόνου μας.
Μια μέρα ρώτησα τη μάνα μου
αν είναι οι γάτες Τούρκισες
κι Έλληνες τα σκυλιά.
Οι σκύλοι είχαν αρπάξει τα μικρά γατιά.
Μετά από μέρες,
τι να δω;
Τη γάτα μας
να τρώει η ίδια τα γατιά που γέννησε.

Το τραγούδι του αγαπημένου μου

Θάλασσα ήταν το τραγούδι του αγαπημένου μου.
Ο πόλεμος έριξε άγκυρα στη γαλανή φωνή σου
αγαπημένε μου
νεκρέ στρατιώτη.
Προζύμι ήταν το τραγούδι του αγαπημένου μου.
Ο πόλεμος έβαλε χειροπέδες στο χρυσαφένιο
βλέμμα σου

αγαπημένε μου
νεκρέ στρατιώτη.
Ειρήνη ήταν το τραγούδι του αγαπημένου μου.
Ο πόλεμος χώρισε στα δυο το λευκό χαμόγελό σου
αγαπημένε μου
νεκρέ στρατιώτη.
Ακούω τον αγαπημένο μου.
Τραγουδά ο νεκρός στρατιώτης.
Τα γαλανά τραγούδια του κτυπούν την πόρτα του
σπιτιού μας.

Ακούω...
Το πιο μελωδικό τραγούδι της Ειρήνης
το τραγουδούν οι σκοτωμένοι του πολέμου.

Απόδοση: ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ